

→ HUC traf.
høring
ABR 28/4-10

København, 14. april 2010

MODTAGET

19 APR. 2010

Udv.min.sek.

Kære Søren Pind,

Vedr.: Ny strategi for Dansk Udviklingspolitik

CARE og IWGIA har læst udkastet til ny Strategi for Dansk Udviklingspolitik med interesse og har udover at have bidraget med vore egne kommentarer i høringsprocessen ligeledes udarbejdet dette fælles høringssvar, som bør ses i sammenhæng med de kommentarer, som vore respektive organisationer allerede har fremsendt.

Vi arbejder i vore respektive organisationer med at forbedre oprindelige folks vilkår og rettigheder på linie med den danske strategi indenfor området, og vi vil i den forbindelse gerne knytte et par kommentarer til strategiudkastet. Disse kommentarer er blevet til som følge af nogle uformelle konsultationer, som vi har afholdt sammen med Grønlands Selvstyre, IBIS og Nepenthes.

I udkastet til ny strategi for dansk udviklingspolitik fremhæves det under "Vækst og beskæftigelse", at fremme af privat ejendomsret er afgørende for vækst og udvikling. Dette er utvivlsomt tilfældet i mange sammenhænge. Det er imidlertid meget vigtigt at være opmærksom på, at det modsatte også kan være tilfældet. Dette er erfaringen for de mange hundrede millioner oprindelige folk verden over, for hvem det er altafgørende, at de har adgang til og brugsret over kollektive jordområder til græsning, jagt/indsamling/fiskeri og svedjeagerbrug. Filosofier og politikker omkring privat ejendomsret til jord har vist sig at have katastrofale konsekvenser for oprindelige folk. Eksempelvis har politikker omkring stimulering af privat ejendomsret ført til, at afrikanske nomadiske pastoralisters kollektive landområder er blevet opsplittet i små parceller, hvilket i stigende grad truer hele deres livsgrundlag og overlevelsesmuligheder som folk. Mange af de pastoralister, som har fået små privatejede jordlodder, har efterfølgende mistet dem, og de er blevet kastet ud i dyb fattigdom og identitetsløshed. Dette er der utallige eksempler på fra lande som Tanzania og Kenya. Økonomer så som den peruvianske økonom Hernando De Soto har inspireret udviklingen af politikker i bla. Tanzania med fokus på privat ejendomsret til jord, og dette har været medvirkende til yderligere at marginalisere tusinder af pastoralister i Tanzania;

fratage dem deres livsgrundlag; drive dem ud i yderligere fattigdom og berøve dem retten til at leve i overensstemmelse med deres egne ønsker, kultur og identitet.

Tendensen til en ensidig promovning af privat, individuel ejendomsret til jord har haft lignende uheldige konsekvenser for oprindelige folk i Asien. Lovgivningen i enkelte lande i Asien, såsom Filippinerne og Malaysia, anerkender imidlertid kollektiv ejendomsret til land og skovområder, men implementeringen er yderst mangelfuld. Det er derfor vigtigt, at Danmark støtter op om anerkendelsen og implementeringen af disse kollektive landrettigheder, som er fundamentale for oprindelige folks overlevelse.

Latinamerika er det sted, hvor dansk bistand har opnået de mest konkrete resultater i forhold til at garantere oprindelige folks kollektive jordrettigheder gennem opmåling og udstedelse af kollektive skøder på omkring 20 millioner hektar jord. Der hersker generel enighed om det hensigtsmæssige i denne politik, som anerkender de oprindelige folks rettigheder, garanterer deres subsistensgrundlag og bidrager til naturbeskyttelse. Danmark har høstet stor anerkendelse for dette arbejde, og det er vigtigt, at Danmark, som hidtil har været en af de fremmeste fortalere for oprindelige folks rettigheder, fortsat går i front.

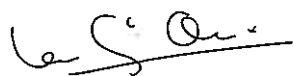
Undertegnede organisationer vil derfor gerne opfordre til, at man nuancerer udkastet til ny strategi for dansk udviklingspolitik med henblik på at sikre oprindelige folks kollektive rettigheder til jord og naturressourcer som udtrykt i FN's Deklaration om oprindelige folks rettigheder.

Klodens oprindelige folk yder et væsentligt, men ofte fuldstændig overset, bidrag til udvikling og økonomisk vækst. For Afrikas vedkommende er 40 procent af Afrikas landmasser pastorale områder, og 70 procent af disse er ikke egnede til landbrug. Pastoralister er mobile befolkningsgrupper, som lever af kvægbrug og andet husdyrhold, og som holder til i de tørreste og mest marginaliserede områder såsom Sahel. Mobilt kvægbrug er samtidig det produktionssystem, som er bedst tilpasset klimaforandringerne. Nomaderne tilpasser sig konstant varierende nedbørsmønstre og bevæger sig efter, hvor regnen er faldet, og hvor der er græs til dyrene, således at miljøet ikke belastes. Meget forskning peger på, at mobilitet fører til en rationel

udnyttelse af disse områders meget sparsomme ressourcer, og en række lande har udformet lovgivning til beskyttelse af en mobil levevis. I verdens fattigste land Niger udgør nomader 20 procent af befolkningen. De bidrager til BNP med 20 procent gennem kvægekseport, men modtager kun 1 procent af de statslige investeringer. Mange donorer (herunder DANIDA) tøver med at investere i disse systemer, da det kan virke kompliceret med en mobil målgruppe, og fordi pastorale områder ofte er præget af konflikt. En kvægproduktion baseret på mobilitet har imidlertid en højere produktivitet i Niger, end man finder hos de fastboende bønder. Investering i pastorale systemer vil derfor bidrage positivt til landets økonomi samt til fattigdomsreduktion, da nomaderne hører til blandt de fattigste befolkningsgrupper.

Undertegnede organisationer vil opfordre til, at det indskrives i strategien, at oprindelige folk yder væsentlige bidrag til vækst på både lokalt og nationalt plan, og at deres unikke produktionsformer bør støttes, samt at hovedbetingelsen for oprindelige folks overlevelse, fortsatte udvikling og bidrag til økonomisk vækst er kollektiv adgang og ret til jord og naturressourcer.

Med venlig hilsen

Lola García-Alix, direktør, IWGIA

Marianne Haahr, programkoordinator, CARE Danmark

Cc:

Vagn Berthelsen, Generalsekretær, IBIS

Tove Søvn Dahl Pedersen, Grønlands Repræsentation

Nikolaj Moseholm, projektkoordinator, Nepenthes